

[Jørgen Gram.]

Land som for Sønderjylland, at det ikke er og ikke bør være en Afregning mellem den enkelte og en eller flere af hans Medborgere eller sønderjyske Rigsdagsmænds Opgør med en bestemt Befolkningsgruppe. Det er simpelt hen det samlede danske Folks nødvendige Svar paa Spørgsmaalet: være eller ikke være. Men man kommer jo ikke uden om, at alle de, der gennem Afstamning, Opdragelse eller af andre Grunde har følt sig nærmere nationalt og kulturelt knyttet til det tyske Folk end til det danske til Trods for deres danske Statstilhørsforhold, med en vis Berettigelse har set paa Udviklingen ud fra andre Synspunkter end den danske Befolkning. Dette havde Regeringen givet Udtryk i § 10, 2det Afsnit, som gav Adgang til Strafnedsættelse for det tyske Mindretal i Sønderjylland. Saaledes som det var formuleret, kunde det imidlertid næppe blive staaende bortset fra det principielle, idet der jo rundt omkring i hele Danmark bor danske Statsborgere, som med Rette kunde og vilde gøre Krav paa samme Hensyn. I Konsekvens heraf maatte der stilles det Spørgsmaal, om det virkelig kunde gaa an i en betydningsfuld Retsparagraf at drage et generelt Skel mellem danske Statsborgere over for Loven, saaledes at visse Folk for samme Forseelse eller grovere Overtrædelser af Loven vilde blive dømt mildere end andre. Det fastholdes jo i denne Lov som i alle tidligere, at der ikke bør dømmes i Flæng, men at hver enkelt kun skal staa til Ansvar for sine egne Handlinger og ikke kan dømmes for noget, hvormed muligvis en Organisation, f. Eks. det nazistiske Parti, har forbrudt sig. Enhver maa altsaa tage sit Ansvar baade over for den foreliggende og tidligere Love. Jeg kan nævne den almindelige Straffelov, Uniformsloven og Vaabenloven. Disse sidste er jo Love, hvis Overholdelse Besættelsesmagten hele Tiden helt eller delvis har hindret.

Resultatet af Udvalgets Forhandlinger er da paa den ene Side blevet en væsentlig Lempelse. Denne bestaar i, at hvis en Mand, uanset Alder, ud fra en Følelse af særlig Tilknytning til det tyske Folk har meldt sig eller ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste, kan Tiltale helt undlades. Det drejer sig altsaa om tysk Krigstjeneste udadtil, ikke rettet direkte mod Danmark. Man ser i dette Tilfælde bort fra, at al tysk Krigstjeneste dog var rettet mod de Lande, fra hvilke vi alene kunde vente Befrielsen. Jeg vil gerne slaa fast, at dette er en meget betydningsfuld Lempelse, som

efter min Mening kommer de mange Hundreder af unge fra tysksindede Hjem, som har meldt sig til den tyske Hær, til gode. Det er saaledes noget misvisende, naar Aviserne i Dag slaar fast, at der er sket en Skærpelse, uden at nævne denne væsentlige Lempelse, for paa den anden Side er der — jeg ved ikke, om jeg i denne Forbindelse kan bruge Ordet *kun* — sket dette, at alle Medlemmer af militære Korps under tysk Overledelse og alle, som virkede i Tilknytning til Besættelsesmagten mod den danske Stats lovlige Organer eller Borgere, stilles lige for Loven, uanset hvor de bor. Jeg gentager her, at hver enkeltss særlige Forhold maa tages og vil blive taget i Betragtning.

Jeg vil paapege, at naar man har læst, at en af det tyske Mindretals Kulturbærere i Sønderjylland, en Lærer i tysk Skole, ved Angiveri har direkte forvoldt en af de ældste sønderjyske Skikkelsers Henrettelse lige ved Krigens Slutning, saa vilde dansk og sønderjysk Retsfølelse faa et Grundskud, om man ikke dør var lige for Loven. Det samme kan siges om mindre Forseelser. For dem, der har haft fuld Oversigt over deres Handlingers Rækkevidde, og naar det som i Sønderjylland drejede sig om fortsatte Handlinger i Modstrid med det danske Folks Livsinteresser eller dets kommende Befrieres, maa man være enig om, at der ingen Undtagelser kan ske. Det maa dybt beklages, at ingen af Lederne, for ikke at sige Førerne af det tyske Mindretal, i dets Skæbnetime har set klart nok, men tværtimod har ført deres Folk ad en Vej, der maatte blive skæbnesvanger for dem. Deres Ansvar er uhyre, for de havde slet ingen Berettigelse eller Forpligtelse til at følge Nazismen med dens sørgelige Ideer Nord for den i 1920 skabte Grænse. Adskillige tysksindede, som vi alle respekterer, blev paa den gamle Linie. Jeg vil haabe, at Fremtiden, trods de sidste fem Aars Begivenheder og uanset det, der endnu forestaar, ogsaa i Grønlandet maa kunne tegne sig som en Tilstand for den samlede Befolkning af Fred, Samarbejde og Opbygning paa alle Omraader.

Hjermind: Jeg kan tiltræde de Bemærkninger, der er faldet her i Dag om, at Behandlingen af disse to Lovforslag har været en dybt alvorlig Sag, thi denne Lov adskiller sig fra alle Straffelove derved, at det er en Vedtagelse een Gang for alle. Denne Lov kan ikke gores om hverken i den ene eller den anden Retning. Jeg vil derfor gerne gøre en Bemærkning af mere